

lingsgrundlag, og jeg har spurgt baade det ærede Medlem Hr. Martin Hansen og den højtærede Minister, om de 57 Mill. Kr., som man har faaet Forlig med de Konservative om, var et Ultimatum, eller om man vilde forhandle derom, og derved for det blevet sagt, at det var det. Vilde man gaa med til det, kunde man det, men de ca. 60 Mill. Kr., som jeg efter de foretagne Udregninger troede det vilde koste, kunde der ikke være Tale om, saa jeg synes ikke, man kan sige, at man har været saa særlig imødekommende. Den højtærede Minister forstod ikke min Beklagelse, naar jeg kunde udtale, at jeg mente, vi skulde have samlet os om Forligsforslaget. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at jeg sagde „i det væsentligste“, og den Gang jeg forelagde Forslaget, var det, som jeg sagde før, et Forhandlingsgrundlag, og jeg antydede, paa hvilke Punkter jeg var villig til at forhandle, nemlig paa de forskellige Punkter, hvor jeg nu siden har stillet Ændringsforslag.

Det Ændringsforslag, jeg har stillet, at Staten skal yde $\frac{7}{11}$ af Beløbet, synes jeg, Ministeren tog noget for humoristisk paa, idet han sagde, at de Draaber, som kunde være i saa lille en Flaske, var for faa til at betyde noget, naar de blev drysset ud. Det er, som man ser paa det. Vi er jo ikke alle sammen vante til at regne med lige store Tal, men jeg synes dog, naar jeg sammenligner mit Tal med Ministerens Tal og saa kommer til $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr., kan det ikke betegnes som saa særlig smaa Draaber, som man kan tale saa overlegent om og sige, at det betyder slet ingenting. Derfor kan jeg ikke forstaa, at Ministeren kan tale saadan om dette. Ministeren tilføjede, at jeg tænker slet ikke paa Staten. Jo, det gør jeg rigtignok. Jeg forstaaer meget vel, at Staten vil faa Brug for Penge, men jeg har aldrig og mit Parti har aldrig haft den Opfattelse, at det skulde være de gamle, der betalte, eller de syge eller Invaliderne. Derfor vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, at hvis han vil foranledige, at der bliver fremsat Skattelovforslag, hvor efter de Formueejere i dette Land, som har faaet Fortjeneste ved Kronestigningen, kommer til at betale Skat heraf, saa skal man finde mig hjemme, saa skal jeg være meget villig til ogsaa paa dette Omraade at respektere Kronens forøgede Købeevne, Krone-

stigningen. Jeg er meget vel vidende om, at Staten skal have Penge, og jeg vil gerne være med til at fremskaffe disse Penge, men paa en retfærdig Maade.

Endvidere siger Ministeren, at der var ingen Grund for mig eller andre til at stille Forslag om Forhøjelse af de faste Satser for Ægteparrenes Vedkommende, for det har Offentligheden ikke krævet, og det ærede Medlem Hr. Martin Hansen sagde noget lignende i Dag. Jeg vil gerne bede den højtærede Minister om at læse Bilag 1, som er optrykt i Betænkningen, nemlig Henvendelsen fra de 125 københavnske og frederiksbergske Præster; saa vil han finde, at der staaer ikke nævnt de enligt stillede, der staaer nævnt de daarligst stillede gamle. Der er her tænkt baade paa Ægtepar og paa enligt stillede.

Saa siger den højtærede Minister, at naar han ikke kan følge mig i mit Forslag med Hensyn til den Bevægelsesfrihed, der er givet Kommunerne, er det, fordi Friheden er for vid. Ja, det er jo ikke noget nyt, at vi drøfter det her i Tinget, det har Ministeren og jeg jo drøftet adskillige Gange før. Ministeren er bange for at give Kommunalbestyrelserne Frihed, derfor siger han, at den Bevægelsesfrihed at give dem Ret til at yde 15 pCt. er for vid, den kan han ikke tiltræde. Jeg er ikke saa bange for det kommunale Selvstyre, jeg tror, at Kommunalbestyrelserne meget vel skal forstaa at benytte sig af denne Frihed, yde til de gamle, hvor der er Trang til det, og afholde sig fra det, hvor der ikke er Trang til det, og navnlig under de økonomisk trykkende Forhold, der er i Kommunerne, er der aldeles ingen Grund til at tro, at Kommunerne skulde ødsle med de Penge. Det er aabenbart det, Ministeren er bange for, at Kommunalbestyrelserne skulde føre en ødsel Virksomhed med de Midler, her stilles til Raadighed. Deri er jeg fuldstændig uenig med Ministeren, jeg har fuld Tillid til Kommunalbestyrelserne dør.

For øvrigt maa jeg sige, at jeg var nær ved at blive helt rørt over den Taknemmelighed, Ministeren fremførte overfor mig for den Tilslutning, jeg har givet hans Forslag. Jeg vil dog sige, at jeg tvivler i høj Grad om, at jeg er saa megen Taknemmelighed værd, for naar man ser paa de Ændringsforslag, hvortil jeg har givet min